

Az aktív homoszexuálisok áldoztatását megtiltotta

Interjú az amerikai püspökkel

Ahogy [néhány nappal ezelőtt tudósítottunk róla](#), az amerikai Illinois állam springfieldi egyházmegyéjének püspöke, Thomas Paprocki, rendeletben figyelmeztette az egyházmegye össze papját, hogy az **Egyházi Törvénykönyv 915. kánonjának értelmében nem adható Oltáriszentség azoknak, „akik nyilvánvaló, súlyos bűnben makacsul kitartanak”, köztük a homoszexuális „házasságban” vagy együttélésben lévő pároknak, és az LGBT-mozgalom nyílt támogatóinak.**

A június 12-én [kiadott rendeletében](#) Paprocki püspök a katolikus temetési szertartást is megtiltotta a homoszexuális élettársi kapcsolatban élők számára, ha ők a haláluk előtt nem adják „a bűnbánat valamilyen jelét”, amiért az Egyház tanításával nyíltan szembehelyezkedve mégis az együttélést választották.

Ahogy ez várható volt, a püspöki rendelet nagy felháborodást keltett az LGBT-párti szekuláris és „progresszív katolikus” sajtóban. Természetesen [az LGBT-lobbi egyházi reklámembere](#), a jezsuita [James Martin](#) is [kikelt a püspök ellen a Facebook oldalán](#), az „LGBT emberekkel” szembeni „diszkriminációnak” nevezve a rendeletet egy meglehetősen gyenge általánosítással: Martin szerint a püspök logikájával lényegében mindenkitől meg kellene tagadni a temetési szertartást, mivel valamiben úgyszólván mindannyian bűnösök vagyunk.

A vádak és támadások nyomán a springfieldi egyházmegye június 23-án [közleményben erősítette meg](#) a püspöki rendelet igazát és hatályosságát. Paprocki püspökkel 28-án a *Catholic World Report* [interjút is készített](#) a püspökséget ért verbális támadásokról, aki azt mondta, hogy „Rengeteg üzenetet kaptam, amiben támogatásról és imádságról biztosítottak.” Az alábbiakban az interjú teljes szövegének magyar fordítását közöljük.

Mi vezette önt arra, hogy ezt a rendeletet az azonos neműek „házasságához” kapcsolódó kérdésekről kiadja?

Ezeket a normákat az azonos neműek „házasságáról” és a vele kapcsolatos lelkipásztori kérdésekről az e téren a törvényi szabályozásban és a kultúránkban bekövetkezett változások eredményezték. Maga Jézus Krisztus megerősítette a házasság kiemelt helyét az emberi és keresztény társadalomban, azáltal, hogy azt a szentség rangjára emelte. Ennek következtében az Egyháznak nemcsak hatalma, de súlyos kötelessége is van arra, hogy megerősítse a hiteles tanítását a házasságról, és hogy megőrizze és növelje a házasság állapotát szent értékét.

Meglepték azok az országos kiterjedtségű médiatudósítások, amikkel a rendeletet fogadták?

Igen, mivel a rendelet egy meglehetősen kézenfekvő alkalmazása az Egyház meglévő tanításának és jogrendszerének. A katolikus Egyház kétezer éven át nagyon világos volt abban, hogy nem fogadjuk el az azonos neműek „házasságát”. És mégis úgy tűnik, hogy sok ember azt gondolja, hogy az Egyháznak egyszerűen meg kell hajolnia a kultúra előtt most, hogy az azonos neműek „házasságát” a polgári jog törvényesnek ismertesse el. Egy lelkipásztor szemszögéből meglehetősen aggasztó látni, hogy sok katolikus is magáévá tette az azonos neműek „házasságának” politikailag korrekt nézőpontját. Ez csak azt mutatja, milyen sok munkát kell még végeznünk, hogy a házasság katolikus felfogásának szilárd megértését átadjuk.

James Martin SJ atya [a Facebook oldalán](#) panaszkodott, hogy ez a rendelet „diszkrimináció” a saját nemükhöz vonzó emberekkel szemben, mivel nem vonatkozik sem azokra a heteroszexuálisokra, akik bünt követnek el, sem a nem szexuális természetű bűnökre. A „melegházasságban” élők áldoztatása kapcsán nemrég a *The New York Times*-nak is [úgy nyilatkozott](#), hogy „lényegében mindenkinek az életvitele erkölcstelen”. Ön mit válaszol ezekre?

Martin atya téved ezekben a megnyilatkozásaiban. Mindenki követ el bűnt, de nem mindenki él erkölcstelen életet. Mivel mindannyian bűnösök vagyunk, megtérésre és bűnbánatra vagyunk hívva. Martin atya figyelmen kívül hagyja a rendelet lényegi elemét, miszerint az egyházi temetési szertartást meg kell tagadni az azonos neműek közötti „házasságban” élő személyektől, „*hacsak haláluk előtt a bűnbánat valamilyen jelét nem adták*”. Ez közvetlen idézet az Egyházi Törvénykönyv 1184-es kánonjából, amit bűnbánatra hívásnak szántak. Jézus a nyilvános szolgálatát Isten Evangéliumának hirdetésében ezekkel a szavakkal kezdte: „*Beteljesedett az idő. Közel van az Isten országa. Tartsatok bűnbánatot, és higgyetek az evangéliumban.*” (Márk 1,15). Ezt a bibliai tanítást alkalmazva a temetési szertartások konkrét kérdésére, azok a személyek, akik nyíltan „melegházasságban” éltek, valamennyi olyan nyilvános bűnöshöz hasonlóan, akik [megbotránkozást keltenek](#), akkor részesülhetnek egyházi temetési szertartásban, ha a haláluk előtt a bűnbánat valamilyen jelét adják.

Martin atya megjegyzései azonban egy fontos szempontot is felvetnek a súlyos bűn más állapotaival és az Oltáriszentség vételével kapcsolatban. Igaza van abban, hogy az Egyház tanítása nemcsak a „melegházasságban” élőkre vonatkozik. A 916. kánon értelmében mindaz, „*aki tudatában van súlyos bűnének*”, nem részesülhet Oltáriszentségben „*előzetes szentségi gyónás nélkül*”. Ez normális esetben nem az Oltáriszentség megtagadásáról szól, hanem arról, hogy mindenkinek tartózkodnia kell az Oltáriszentség vételétől, ha tudatában van a súlyos bűnének. Jóllehet senki sem ismerheti a saját szubjektív bűnösségét Isten előtt, az Egyház taníthatja és tanítania is kell a súlyos bűn objektív valóságát. Objektíven szólva mondhatjuk azt, hogy például mindazok, akik érvényes házasságon kívüli szexuális együttélésben vannak, legyen az heteroszexuális vagy homoszexuális természetű, nem részesülhetnek az Oltáriszentségben, hacsak nem gyakorolnak bűnbánatot, szentgyónásban vesznek részt, és jó útra terelik az életüket. Ez magába foglalja a házasságuk érvénytelenítése nélkül újráházasodott elváltakat is, mint ahogy jól tudhatjuk ezt az ezzel foglalkozó [új médiatudósításokból](#) is.

Francis DeBernardo, a *New Ways Ministry* ügyvezető igazgatója [azt mondta](#), hogy a rendelet elriasztja a saját nemükhöz vonzó embereket az Egyháztól. Erre mit válaszol?

A valódi kérdés nem az, hogy hány ember jön templomba, hanem az, hogyan válhatunk szentté, hogyan leszünk szentek. Az Egyház a szentté válás útjának eszköze. Jézus megtanít minket arra, hogyan legyünk szentek, de nem mindenki fogadta el az Ő tanítását: például a gazdag fiatal, aki sajnálatosan otthagya Jézust, mert nem akarta szétszítani a vagyonát, hogy kövesse Jézust (Máté 19,16-22). Az embereknek szabadságukban áll elfogadni vagy elvetni az Egyház tanítását, ahogy szabadságukban áll elfogadni vagy elvetni Jézust magát. Sajnálatos, amikor egyesek elhagyják az Egyházat, ugyanúgy, ahogy bizonyosan Jézus számára is sajnálatos volt, amikor bizonyos emberek elhagyták.

A rendelettel kapcsolatos médiatudósításokat olvasva lát ön bennük valamilyen gyakori félreértést vagy félremagyarázást?

Úgy tűnik, rengeteg ember figyelmen kívül hagyta a bűnbánatra és megtérésre felhívó részt. Mintha azt gondolnák, hogy a rendelet egy általános ítélet a meleg és lesbikus emberek felett. Nem az. A rendeletem nem az „LMBT emberekre”, hanem az úgynevezett „melegházasságra” fókuszál, ami egy polgárjogi státusz. Soha senkitől nem tagadtuk meg a szentségeket vagy a keresztény temetést pusztán a homoszexuális orientációja miatt. Még azok is, akik „melegházasságra” léptek, szentségekhez járulhatnak és egyházi temetést is kaphatnak, ha bűnbánatot gyakorolnak, és feladják a „házasságukat”.

Privátban milyen megjegyzéseket kapott a rendelet kapcsán? Volt olyan püspöktestvére, aki beszélt önnel róla? Ha igen, mit mondtak?

Rengeteg üzenetet kaptam, amiben támogatásról és imádságról biztosítottak.

Milyen reakciókat kapott az egyházmegye papjaitól? Az én első reakcióm az volt, hogy biztosan sokan hálásak azért, hogy ön levette róluk a nyomást. Például ha valaki, aki „melegházasságban” él, Oltáriszentséghez folyamodik, vagy valaki katolikus temetést kér a bűnbánat nélkül elhunyt szeretőjének, a pap egyszerűen azt mondhatja: „Sajnálom, én az egyházmegye és a püspökének fennhatósága alatt állok, az egyházmegye szabályai pedig nem teszik lehetővé, hogy ezt megtegyem.”

A papjaimtól pozitív visszajelzéseket kaptam az Egyház tanításának világos képviselőletéért, és hálás szavakat azért, hogy útmutatást adtam abban, hogyan kell válaszolniuk, ha ilyen helyzet felmerül.

Gondolja, hogy más egyházmegyék is kiadnak majd hasonló rendelkezést?

Úgy tudom, néhányan már meg is tették, de valamilyen okból nem részesültek hasonló médiafigyelemben.

Személyesen az ön számára okozott nehézséget a negatív médiafigyelem, vagy úgy gondolt rá, mint ami a hivatalával együtt jár?

Erre a kérdésre a védőszentem, Morus Szent Tamás szavaival válaszolok: *"Nem nagyon törődök azzal, mit mondanak az emberek rólam, ha Isten közben mellettem áll."*

Bármilyen más gondolat?

LMBT aktivisták zaklatták a beosztottjaimat és engem obszcén telefonhívásokkal, emailekkel, és levelekkel, profán és visszataszító nyelvezettel, állítólag a szeretet és tolerancia nevében. Sajnálom, hogy a körülöttem lévők ilyen gyűlölködő és rosszindulatú nyelvezetnek voltak kitéve.

Van bármi, amit a döntését támogató katolikusok segítségképpen tehetnek?

Kérem, hogy imádkozzanak a bűnösök megtéréséért.

(http://katolikusvalasz.blog.hu/2017/07/03/interju_az_aktiv_homoszexualisok_es_lmft-mozgalmarok_aldoztatasat_megtilto_amerikai_puspokkal)

(TCs XXII/6)